

15 438

Aanpassing van de Advocatenwet en het Wetboek van Strafvordering aan de EEG-richtlijn betreffende het vrij verrichten van diensten door advocaten**NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG**

Ontvangen 30 juni 1980

De leden van de fractie van de P.v.d.A. vroegen of onder «voorwaarden» in artikel 16b, eerste lid, ook de financiële voorwaarden begrepen zijn.

Het woord «voorwaarden» is ontleend aan het eerste lid van artikel 4 van de richtlijn. Wat ermee bedoeld wordt vindt men uitgewerkt in het voorgestelde artikel 16f van de Advocatenwet (vgl. het vierde lid van artikel 4 van de richtlijn), waarin het gaat over de regels die bezoekende advocaten in acht moeten nemen wanneer zij alhier hun diensten verlenen *zonder* in rechte of voor een overheidsinstantie op te treden. Diezelfde regels gelden zonder de beperking van de laatste zinsnede van artikel 16f Advocatenwet, resp. artikel 4, vierde lid, van de richtlijn wanneer wél in rechte of voor een overheidsinstantie wordt opgetreden, aangezien deze regels in die gevallen ook voor in Nederland ingeschreven advocaten gelden. Naar mijn mening is er derhalve geen verschil tussen het meer genoemde begrip «voorwaarden», genoemd in artikel 16d, en de «beroepsregels», bedoeld in artikel 16f. Van deze beroepsregels worden in laatstgenoemd artikel ettelijke voorbeelden gegeven, die overigens geen uitpuddend karakter hebben. Eronder kunnen ook vallen regels betreffende de wijze waarop de advocaat zijn honorarium en verschotten dient te berekenen. De huidige beroepsregels bevatten voorbeelden van dergelijke regels. Alleen in die zin kunnen onder «voorwaarden» in artikel 16d, eerste lid, ook financiële voorwaarden begrepen zijn. Mocht de vraag ook doelen op de door de Staat gefinancierde rechtshulp, dan dient het antwoord ontkennend te luiden. Bij de behandeling van het onderhavige wetsontwerp in de Tweede Kamer (Handelingen van 8 mei 1980, blz. 4613; vlg. ook de memorie van antwoord voor de Tweede Kamer, blz. 4 onderaan) ben ik er steeds van uitgegaan dat die materie noch door de onderhavige richtlijn, noch door de ontwerp-aanpassingswet wordt bestreken, zodat in de bestaande situatie, dat slechts in Nederland ingeschreven advocaten kunnen worden toegevoegd, door dit wetsontwerp geen verandering komt.

Hiermee is tevens de tweede vraag van de leden van de fractie van de P.v.d.A. beantwoord. Iemand die procedeert met toepassing van artikel 15 van de Wet Rechtsbijstand aan on- en minvermogheden heeft geen aanspraak op door de Nederlandse overheid geheel of gedeeltelijk gefinancierde rechtsbijstand door een bezoekende advocaat, eenvoudig omdat, zoals gezegd, slechts in Nederland ingeschreven advocaten kunnen worden toegevoegd. On- en minvermogheden zullen daardoor inderdaad wellicht niet spoedig naast een in Nederland ingeschreven advocaat ook een bezoekende advocaat raadplegen. Het gaat echter te ver hier van «rechtsongelijkheid» te

spreken, daar niet kan worden gesteld dat vanuit het oogpunt van toegang tot de Nederlandse rechter de mogelijkheid om een bezoekende advocaat te raadplegen een essentiële voorziening is. De onderhavige EEG-richtlijn heeft een ander belang op het oog: dat van een vrijere uitwisseling van advocatendiensten in het verkeer tussen de lid-staten. De uitvoering van een dergelijke richtlijn brengt geenszins mee dat de bedoelde diensten in enige mate door de Nederlandse overheid dienen te worden gefinancierd.

De Minister van Justitie,
J. de Ruiter